

Ή

ταν τότε που ο κόσμος δε γνώριζε τον εαυτό του.

Η Ανατολή δεν είχε ακουστά τη Δύση.

Ο Νότος αγνοούσε την ύπαρξη του Βορρά.

Οι άνθρωποι έμεναν σε σπηλιές, σκηνές ή καλύβες.

Κυνηγούσαν ή ψάρευαν.

Έτρεμαν τα άγρια θηρία,

τις απότομες αλλαγές του καιρού,

το σκοτάδι.

Προσπαθούσαν να φτιάξουν μια γλώσσα για να συνεννοηθούν.

Ζωγράφιζαν σε βράχους ό,τι δεν είχαν ονομάσει.

Είχαν ακατανίκητους φόβους,

αγωνίες που τους κρατούσαν ξάγρυπνους,

ερωτήματα χωρίς απαντήσεις.

Θα έβρισκαν ποτέ τον τρόπο να μιλήσουν

με τον άνεμο, το χώμα, το νερό;

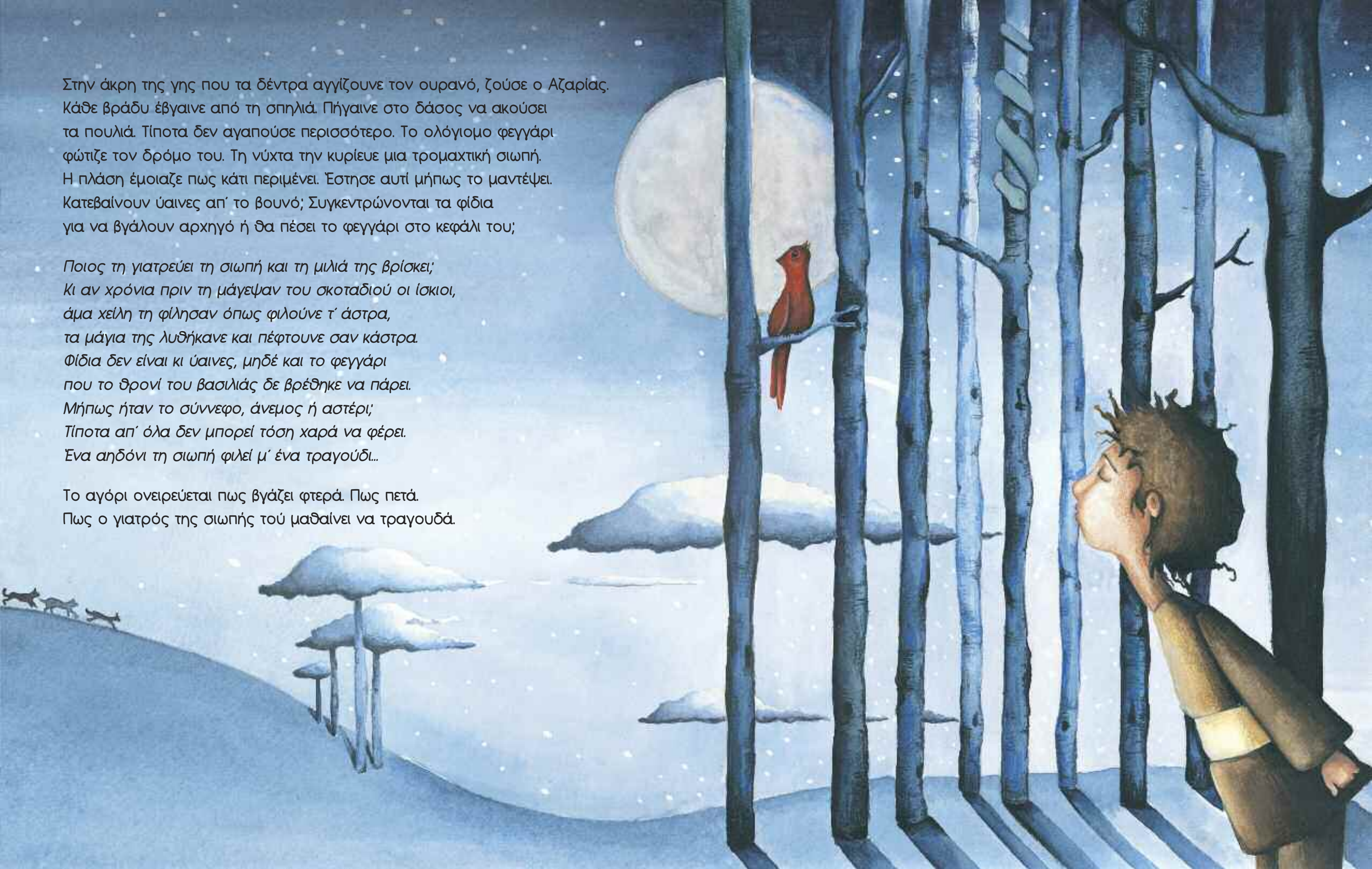
Θα ξημέρωνε άραγε μια μέρα που η φωνή τους

θα έφτανε στα αυτιά του Θεού;

Στην άκρη της γης που τα δέντρα αγγίζουνε τον ουρανό, ζούσε ο Αζαρίας.
Κάθε βράδυ έβγαινε από τη σπηλιά. Πήγαινε στο δάσος να ακούσει
τα πουλιά. Τίποτα δεν αγαπούσε περισσότερο. Το ολόγιομο φεγγάρι
φώτιζε τον δρόμο του. Τη νύχτα την κυρίευε μια τρομαχτική σιωπή.
Η πλάση έμοιαζε πως κάτι περιμένει. Έστησε αυτί μήπως το μαντέψει.
Κατεβαίνουν ύαινες απ' το βουνό; Συγκεντρώνονται τα φίδια
για να βγάλουν αρχηγό ή θα πέσει το φεγγάρι στο κεφάλι του;

*Ποιος τη γιατρεύει τη σιωπή και τη μιλιά της βρίσκει;
Κι αν χρόνια πριν τη μάγεψαν του σκοταδιού οι ίσκιοι,
άμα χείλη τη φίλησαν όπως φιλούνε τ' άστρα,
τα μάγια της λυθήκανε και πέφτουνε σαν κάστρα.
Φίδια δεν είναι κι ύαινες, μηδέ και το φεγγάρι
που το θρονί του βασιλιάς δε βρέθηκε να πάρει.
Μήπως ήταν το σύννεφο, άνεμος ή αστέρι;
Τίποτα απ' όλα δεν μπορεί τόση χαρά να φέρει.
Ένα αηδόνι τη σιωπή φιλεί μ' ένα τραγούδι...*

Το αγόρι ονειρεύεται πως βγάζει φτερά. Πως πετά.
Πως ο γιατρός της σιωπής τού μαθαίνει να τραγουδά.

Δοκιμάζει τη φωνή του. Όμως η δική του φωνή είναι άγρια.
Δε φιλά τη σιωπή, την πληγώνει. Όλη τη νύχτα ξαγρυπνά. Δεύτερη ξημερώνει.
Την τρίτη, νιώθει τη σιωπή να τον περικυκλώνει.
Η καρδιά του, από σκοτεινή σπηλιά μεταμορφώνεται σε ξάστερο ουρανό.
Τραγουδώντας επιστρέφει στη σπηλιά.
Βρίσκει τη μητέρα του να νανουρίζει τον αδερφό του.
Ο Αζαρίας σιγοτραγουδά και το μωρό κοιμάται. Η μητέρα του χλωμιάζει.
Κάποιο κακό πνεύμα μάγεψε τον μεγάλο της γιο. Τον αρπάζει απ' το χέρι
και τον οδηγεί στον προφήτη. Ο προφήτης σταματά την προσευχή.
Ρωτά τη γυναίκα τι τρέχει.
«Ο Αζαρίας κοίμισε τον αδερφό του
όπως κοιμίζουν τα πουλιά τα μωρά τους. Σε ικετεύω,
διώξε το κακό από τον γιο μου».
Ο γιος της τρέμει σαν το φύλλο. Δε βλέπει πουθενά κάτι κακό.
Μα αν το κακό μπήκε μέσα του και ο προφήτης δεν καταφέρει
να το βγάλει, θα τον διώξουν από τη φυλή και πώς θα ζήσει μόνος;
«Πώς κοίμισες τον αδερφό σου, Αζαρία;»
ακούει τη φωνή του προφήτη να του λέει απαλά.
Αναθαρρεί. Περιμένει τη σιωπή
να τον αγκαλιάσει. Τραγουδάει.
Το πρόσωπο του προφήτη
φωτίζεται!

Η στιγμή που προσμέναμε χρόνια,
προσευχή να μας μάθουν τα αηδόνια,
κι η καρδιά σαν πουλί να λαλήσει
για να φτάσει στα νέφη ψηλά,
ανατέλλει. Δε θα έχει πια Δύση.
Λυτρωθήκαν τα πριν σιωπηλά.

